

IGRE U MOM SRCU

IGRE – SADA I OVDJE

Davni radni dogovor u restoranu Jadran - Petar Veček, Kosta Spaić i Igor Kuljerić

Piše: Vedran Benić

„Vi s nama tako, iako smo vas tukli 12:11“, rekao je kafetjer Frano (Nikša Butijer) pred kraj zadnje ovogodišnje „Kafetarije“ Sladani (Andela Ramljak) i doživio pljesak na otvorenoj sceni. Aludirao je naravno na balarininu nacionalnost u Brešanovoj verziji „Kafetarije“ i pobjedu vaterpolista Hrvatske nad Srbijom u polufinalu svjetskog prvenstva. Slično je u davnoj „Kafetariji“ Tomislava Radića, Izet Hajdarhodžić (gospar Lukša) redovito ubacivao u replike freške kundurarije iz Grada.

I Predrag Vušović je na svojedobnoj izvedbi „Dunda Maroja“ bio u prigodi obavještavati publiku o toku utakmice hrvatskih vaterpolista. Bilo je to 1996. za vrijeme Olimpijskih igara u Atlanti. „Gubimo“, „Izjednačili smo“, „Dobro je, vodimo!“ kratko je ubacivao Predo. Vjerujem da su rijetki bili oni koji su se čudili što to Dundo Maroje priča. Jer, kad je Predo rekao: „Gotovo, pobijedili smo!“, odjeknuo je golemi aplauz cjelokupnog gledališta. I na ovim najbanalnijim primjerima pokazuje se točnom ona uzrečica o srži teatarskog čina - sada i ovdje! Jer, na svojedobne replike Izetova gospara Lukše u Žirovoj „Kafetariji“ današnja publika ostala bi vjerojatno mrtva-hlad-

na. Ne bi razumjela o čemu je riječ.

Godinama se u Gradu pričavala ona izvedba „Hamleta“ na Lovrjencu, kada su prave munje osvjetljavale duha Hamletova oca. „Trese se čitava tvrđava pod udarima juga. Glumci u transu, publika skamenjena. U zraku je nešto sveto i istodobno proročansko. Nije to više bila samo kazališna predstava. Neponovljivo iskustvo, sraz prirode, umjetnosti, ljudske krhkosti, istinska katarza. Pročišćenje. Duboke neizbrisive slike“, napisao je o toj večeri „Hamleta“ Mato Kukuljica, koji je statirao u predstavi. Osobno sam bio svjedokom jednoj mnogo prozaičnijoj zgodi na Lovrjencu u režiji sila prirode, ovoga puta u obliku prohladne bure. U jednoj sporednoj sceni u Bondovu „Learu“ 1982. Pero Kvrčić, kao da je to dio njegove uloge, rekao je: „Strašno je hladno, moram skratiti!“ I zaista, drastično je skratio tekst, na čemu mu je promrzla publika u kratkim rukavima bila zahvalna. Svoju porciju pljeska publike na otvorenoj sceni redovito su doživljavale i gradske mačke na izvedbama Menzelova „Nemoćnika u pameti“. Polako bi šetale svojim teritorijem, začudene odakle se odjednom tu okupilo toliko uljeza. Drugom prigodom, najveći pljesak doživjeli su električari! Za vrijeme „Dubrovačke trilogije“

u Dvoru 2015. nestalo je struje, pa su prva dva dijela odigrana pod svijećama na brzinu donesenim sa stolova susjedne Gradske kavane. Zgodno i neponovljivo! No, kako se treći dio „Trilogije“ odvijao ispred Dvora, dobrih pola sata čekali su se već spomenuti meštari od elektrike, pozdravljeni aplauzom kada su se u vozilu pojavili na sceni. Međutim, zanos je kratko trajao. Uspjeli su upaliti tek tzv. radno svjetlo, pa je cijela „Tarača“ izvedena pod ne baš pogodnim osvjetljenjem za neko intenzivnije emocionalno uključanje publike u predstavu. Ali se zato emocionalni (?) ispad iz publike dogodio ovaj utorak na „Otelu“. U trenutku dok se Dragan Despot (Otelu) spremao sebi oduzeti život, skrhan jer je povjerovao u dokazni predmet br.1 Dezdemonine nevjere - rupčić koji joj je on darovao, iz publike na Lovrjencu odjeknuo je ženski glas: „To je moj rupčić, ja sam ga vezla!“ Emocionalno zanesena gledateljica? Grizodušna nevjerna supruga? Otkaćena zafrkantica pod nečim? Postmodernistička intervencija? Nova mlada interaktivna publika, navikla da u igricama može mijenjati tijek zbivanja? Ili tek - posljedica sadašnjih tropskih vrućina? Bit će da je to!

„Strašno je vruće, moram skratiti“, zaključit ću u Kvrčićevom stilu (i ja) ovaj tekst. Što god vi mislili o njemu...